

בש"פ 3513/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3513/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
פלוני

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על החלטתו של רשם בית המשפט העליון ג' שני
מיום 20.4.2016 בבש"פ 2743/15

פסק-דין

1. ערעור על החלטת הרשם ג' שני בבש"פ 2743/15-ב' מיום 20.4.2016, במסגרתה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור.
2. ביום 4.4.2016 המערער הגיש בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דין ע"פ 25429-12-13 שניתן ביום 25.3.2014 (השופטים ר' לורר, ק' רג'יאנו וא' מקובר) (להלן: פסק הדין בערעור), במסגרתו נדחה ערעור המערער, בהסכמתו, על פסק דינו של בית המשפט השלום בפתח-תקווה (ת"פ 52438-09-11). בבקשה נטען, בין היתר, כי יש בכוחה של ראייה חדשה להביא לזיכוי של המבקש.
3. כאמור, הרשם דחה את הבקשה, בנימוק שאין בטענתו העיקרית של המבקש בדבר "ראייה חדשה" כדי להצדיק מתן ארכה. בהחלטתו, הרשם עמד על הזמן הניכר שחלף מאז ניתן פסק הדין בערעור ועד להגשת הבקשה - למעלה משנתיים; הזמן שחלף מאז התגבשה הראיה - חמישה חודשים, והמשקל הרב שמקבלים עקב כך עקרונות הוודאות, הסופיות והיציבות; על העובדה שהמערער - אשר היה מיוצג בבית המשפט המחוזי - קיבל החלטה מושכלת לקבל את המלצת בית המשפט בדבר דחיית הערעור; ועל מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים הנמוכים. לבסוף ציין הרשם כי אין גם בטענות הנוספות שהעלה המבקש בבקשתו, ובכללן השגותיו על עצם העמדתו לדין והרשעתו, כדי להקים צידוק

עמוד 1

לקבלת בקשתו.

4. מכאן הערעור שלפניי, במסגרתו טוען המערער כי שגה הרשם בהתייחסותו לחלוף הזמן בין פסק הדין בערעור והתגבשות הראיה לבין הגשת הבקשה, וזאת משום שבמהלך תקופה זו פעל ללא הרף בניסיון לזכות את שמו ולתקן את עיוות הדין שנגרם לו. בעניין זה, המערער מדגיש כי מיצוי הליכים מול רשות אינה מהווה שיהוי. בנוסף, המערער מצרף אסמכתאות לראיה החדשה, אשר לא עמדו בפני הרשם וכן מסביר מדוע אלה לא צורפו לבקשתו.

5. לאחר שעיינתי בערעור ובחנתי בעיון את הנספחים המצורפים לו, ולאחר שקראתי בקפידה את החלטת הרשם, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

6. כידוע, שיקול דעתו של הרשם רחב, ולא בנקל תתערב בו ערכאת הערעור (ראו: בשג"ץ 8760/12 ואן קול נ' גנות (5.5.2013); בש"א 5814/12 ליברוב נ' בית חולים אלישע (14.8.2012)). החלטת הרשם מנומקת ומפורטת, ומוסבר בה מדוע בקשתו של המערער – על מכלול טענותיו – אינה מצדיקה קבלת ארכה להגשת בקשת רשות הערעור. כאמור, סבורני כי צדק הרשם בהחלטתו, ולא מצאתי בה כל פגם המצדיק התערבות. יצוין, כי אמנם המערער הוסיף אסמכתאות לתמיכה בעמדתו והבהיר את פרשנותו ביחס "לתקופת האיחור", אך לא מצאתי כי די באלה כדי לקבל את בקשתו.

7. עם כל ההבנה למצבו של המערער, דין הערעור להידחות.

ניתן היום, י"א באייר התשע"ו (19.5.2016).

ש ו פ ט